

| สารบัญ |

บทนำ	จตุรคัมภีรตามกั “ความปกติ” ของตัวเอง ♦ เองกิสข่าน
------	---

- ♦ “ความปกติ” คืออะไรกันแน่ 19
- ♦ ชีวิตที่เกิดปุบก็เข้าโหมดยากปึบ
ของเองกิสข่าน 23
- ♦ รู้ประวัติศาสตร์แล้วจะสบายใจขึ้น 26

1

แม้แต่ซูเปอร์สตาร์ ก็เคยเป็นคนธรรมดามาก่อน

◆ พระเยซู ◆ ขงจื๊อ

- ◆ พระเยซูเคยเป็นช่างไม้และนักโทษการเมืองมาก่อน 32
- ◆ คนธรรมดาจะชนะชักเคอร์เบิร์ตได้ไหม 37
- ◆ ขงจื๊อผู้ต้องอยู่แบบหลบๆ ซ่อนๆ 39
- ◆ จุดร่วมของพระเยซูกับขงจื๊อ 41
- ◆ ไม่ว่าจะคัมภีร์ไบเบิลภาค “พันธสัญญาใหม่”
หรือ “คัมภีร์หลุนอวี่” ก็ล้วนเกิดขึ้นหลังตายไปแล้ว 43
- ◆ เราไม่อาจตัดสินได้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องดีหรือร้าย 46
- ◆ แม้มีชีวิตอยู่ก็ถือว่าชีวิต
ประสบความสำเร็จแล้ว 99 เปอร์เซ็นต์ 47

2

ไม่มีใครสมบูรณ์แบบ 100 เปอร์เซนต์

♦ มหาตมะ คานธี

- ♦ คานธีผู้เป็นเด็กที่ไม่ได้ดีต่ออะไร 51
- ♦ เรียนต่ออังกฤษทั้งที่พูดภาษาอังกฤษไม่ได้ 54
- ♦ เป็นคนเก็บตัวเลยเข้ากับประเทศที่ไปเรียนต่อไม่ได้ 56
- ♦ เป็นทนายแล้วก็ยังลำบากอยู่ดี 59
- ♦ คำค้นแห่งความพิโรธบนซานซาลา 60
- ♦ กลายเป็นทนายมืออัมในแอฟริกาใต้ 63
- ♦ กำเนิด “นักบุญคานธี” 64
- ♦ นายทคนแรกของอินเดียยังมาหา 69
- ♦ “การเดินทางบนเกลือ” 71
- ♦ จดหมายที่เขียนถึงฮิตเลอร์และรูสเวลต์ 74
- ♦ ถูกยิงตายตอนอายุ 78 ปี 76
- ♦ นักบุญผู้ครอบครองไม่ชอบหน้า 78

3

ความรุ่งโรจน์ที่มาเยือน ในบั้นปลายชีวิต

◆ ผู้พันแซนเดอร์ส

- ◆ นักธุรกิจระดับโลก ผู้พันแซนเดอร์ส 84
- ◆ พ่อตายตอน 6 ขวบแถมยังต้องเลี้ยงน้องต่อ 86
- ◆ ออกจากบ้านแล้วเริ่มชีวิตทำงานที่เปลี่ยนงานบ่อยสุดขีด 88
- ◆ ล้มละลายครั้งที่ 2 ตอนอายุ 40 ปี
เพราะภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ 92
- ◆ หนังสือที่พาไปถึงจุดหมาย 94
- ◆ กำเนิด “ไก่ทอด KFC” 97
- ◆ เหลือเงินติดตัวเพียงน้อยนิดตอนอายุ 65 100
- ◆ ถ้าไม่มีขงจะขายก็... 102
- ◆ เคาะประตูขายของในชุดสูทขาวผูกหูกระต่าย 104
- ◆ จุดสูงสุดของชีวิตยังอีกยาวไกล 106

4

ใครกันแน่ที่สร้างปาฏิหาริย์

◆ แอนน์ ซัลลิแวน

- ◆ คนที่ช่วยเฮเลน เคลเลอร์ “นักสร้างปาฏิหาริย์” 113
- ◆ ตามองไม่เห็น หูไม่ได้ยิน แต่แข็งแกร่งสุดๆ 115
- ◆ ชาร์ลส์ ดีคเก้นส์ กับอเล็กซานเดอร์เกรแฮม เบลล์ 117
- ◆ ซัลลิแวนผู้ต้องทำงานเลี้ยงชีพ 119
- ◆ เด็กหญิงจอมแก่นที่ “วิ่งชนเหมือนม้า” 121
- ◆ เฮเลน vs ครูซัลลิแวน 124
- ◆ ปาฏิหาริย์บังเกิดเมื่อ 5 เมษายน 126
- ◆ จากอาร์วาร์ดสู่ “นักแสดง” 129
- ◆ นอนหลับเคียงข้างกันชั่วนิรันดร์ 132
- ◆ ใครกันที่เป็น “นักสร้างปาฏิหาริย์” 134

5

ไม่มีใครรู้ว่าอีกพันปีให้หลัง จะเกิดอะไรขึ้น

♦ บูเช็กเทียน

- ♦ จีนแข็งแกร่งเพราะปกครองแบบรวมศูนย์อำนาจ 143
- ♦ อ่องเต๋หฺเว็งเพียงคนเดียวของจีน
ผู้เพิ่มความแข็งแกร่งให้กับการรวมศูนย์อำนาจ 145
- ♦ บูเช็กเทียนผู้ “สุดก๊ายแล้ว”
ทำให้ราชวงศ์ถังแข็งแกร่งขึ้น 148
- ♦ เพราะรวมศูนย์อำนาจเลยแพ้ยุโรป 151
- ♦ มุมมองเปลี่ยน ผลตัดสินก็เปลี่ยน 154
- ♦ สตีฟ จ๊อบส์ เคยถูกไล่ออกจากแอปเปิล 157

6

“ความปกติ” ของเราไม่ปกติ

♦ เพศ เงิน ชีวิต

- ♦ ผู้ชายมีอะไรกับผู้ชายด้วยกันมาแต่ไหนแต่ไร 162
- ♦ ค่านิยมของสังคมเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา 165
- ♦ “คนหาเงินเก่งน่าับถือ”
เป็นค่านิยมที่เพิ่งมีมาไม่นาน 167
- ♦ ชีวิตเคยเป็นสิ่งที่มีความค่าต่ำเตี้ยเรี่ยดิน 168
- ♦ แยกจริยธรรมกับค่านิยมออกจากกัน 171

7

คำตอบของปัญหาพบได้ใน วรรณกรรมคลาสสิก

♦ อริสโตเติล ♦ สิกริตตะ โคตมะ

- ♦ ปัญหาส่วนใหญ่ถูกขบคิดมาแล้วตั้งแต่โบราณกาล 178
- ♦ ชีวิตจะสบายขึ้นเยอะเมื่อ “ทบทวนวรรณกรรม” 181
- ♦ ความทุกข์ใจหายไปได้ด้วยการอ่านวรรณกรรมคลาสสิก 185
- ♦ โคตมะเผชิญหน้ากับปัญหาขั้นสูงสุด 187
- ♦ ขอบเขตของ “ตัวเรา” อยู่ตรงไหน 191
- ♦ เมื่อปล่อยวางจากค่านิยมแล้ว
ขอบเขตของ “ตัวเรา” จะกว้างไกลขึ้น 196
- ♦ ขจัดปัญหาด้วยยกิปัญญา! 198

บทส่งท้าย

ตอนนี้แหละที่ต้องเรียนรู้เข้าใจ

- ♦ ปัจจุบันคือยุคที่เราต้องเลือกวิธีใช้ชีวิต 203
 - ♦ ใช้ชีวิตโดยไม่ยึดติดกับค่านิยม 206
 - ♦ แม้แต่หนังสือเล่มนี้ก็ยังเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ 208
- ประวัติผู้เขียน 213

SAMPLE

บทนำ

จงตั้งคำถามกับ
“ความปกติ” ของตัวเอง

เจงกิสข่าน

มีผู้แสดงความเห็นเข้ามามากมายในพอดแคสต์ของผม
ที่ชื่อ “เรกิชิ โอะ โอโมชิโรกุ มานาบุ โคเต็น ราจิโอ (เรียนรู้อ
ประวัติศาสตร์ให้สนุกกับ COTEN RADIO)”

ที่น่าสนใจคือมีไม่น้อยเลยที่บอกว่าพอดแคสต์นี้ช่วยให้
“หายเศร้า” หรือ “สบายใจขึ้น”

ประวัติศาสตร์กับความทุกข์ใจ เรื่องนี้น่าสนใจไม่หยอก
สองสิ่งที่ดูเฉินๆ แล้วไม่น่าจะมีอะไรเกี่ยวข้องกันเลยนี้
มาบรรจบกันได้อย่างไร

...เรื่องนี้มีเหตุผลอยู่ครับ

ก่อนอื่นเรามาดูกันดีกว่าว่าความทุกข์ใจคืออะไรกันแน่
สำหรับคนทำงาน ความทุกข์ใจก็อาจเป็นเรื่องอย่าง
“ได้เงินเดือนน้อย” หรือถ้าเป็นประเด็นส่วนตัวขึ้นมาหน่อย
ก็อาจเป็นเรื่องอย่าง “ชอบเพศเดียวกัน”

แต่ทำไมพวกเขาถึงทุกข์ใจกับสิ่งเหล่านั้นล่ะ
ทำไมเราถึงไม่เคยเห็นใครทุกข์ใจที่ “ได้เงินเดือนเยอะ”
หรือ “ชอบเพศตรงข้าม” บ้าง

คำตอบคือเพราะสังคมมนุษย์มีสิ่งที่ถือกันว่าเป็น “ความ
ปกติ”

คนที่มีลักษณะสอดคล้องกับ “ความปกติ” ที่ว่านี้มัก
ไม่รู้สึกทุกข์ใจ ในขณะที่คนที่มีอะไรผิดแผกออกไปมักรู้สึก
ตรงกันข้าม

สำหรับสังคมญี่ปุ่นปัจจุบัน การทำงานได้เงินเดือนละเป็น “สิ่งที่ดี” และแม้จะมีความตื่นตัวเรื่องความหลากหลายด้านรสนิยมทางเพศกันมากขึ้น แต่ “ความปกติ” ก็ยังเป็นการที่ผู้ชายชอบผู้หญิงและผู้หญิงชอบผู้ชาย และมันก็ส่งผลให้คนที่อยู่นอกขอบเขตของ “สิ่งที่ดี” หรือ “ความปกติ” อดรู้สึกทุกข์ใจขึ้นมาไม่ได้

พูดอีกอย่างก็คือ ความทุกข์ใจทั้งหลายทั้งปวงมีสาเหตุมาจากความปกติและค่านิยมที่สังคมยึดถือนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม หากศึกษาประวัติศาสตร์ ก็จะได้เห็นว่าความปกติและค่านิยมที่รายล้อมรอบตัวเราไม่ใช่สิ่งที่มีอยู่อย่างมั่นคงถาวรมาแต่ดึกดำบรรพ์ ยุคสมัยที่การได้เงินเยอะๆ จากการทำงานเป็น “สิ่งที่ดี” นั้นมีอยู่แค่ไม่กี่ช่วงในหน้าประวัติศาสตร์ ส่วนการที่ผู้ชายจะชอบผู้ชายด้วยกันก็พบได้ถล่มทลายไม่ว่าจะในโลกตะวันออกหรือตะวันตก

ด้วยเหตุนี้ ผมจึงเชื่อว่า หากรู้ว่า “ความปกติ” ที่เรายึดถืออยู่ไม่ใช่ความปกติอย่างแท้จริง สาเหตุของความทุกข์ใจก็จะพลอยพังพินาศไปโดยอัตโนมัติ แล้วผลที่จะเกิดขึ้นตามมาก็คือเราสามารถใช้ชีวิตได้อย่างสุขกายสบายใจยิ่งขึ้น และนี่แหละคือเหตุผลที่ทำให้ผมเขียนหนังสือที่เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์เล่มนี้ขึ้นมา

พอเห็นคำว่า “ประวัติศาสตร์” บางคนอาจรู้สึกขยาด แต่ไม่ต้องกังวลนะครับ หนังสือเล่มนี้ไม่เรียกร้องให้คุณต้องท่องจำ

ว่าปีไหนเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น แต่จะนำเสนอเกร็ดสนุกๆ เกี่ยวกับบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์ ดังนั้นแค่อ่านไปเรื่อยๆ เพลินๆ เหมือนเวลาฟังพอดแคสต์ของผมก็พอ ต่อให้สมัยเรียนไม่ถูกโรครักกับวิชาประวัติศาสตร์ก็ไม่มีปัญหาแน่นอน

ว่าแต่รู้เรื่องแบบนั้นไปแล้วจะช่วยให้หายกลุ้มได้จริงหรือ คนที่คิดแบบนี้คงมีอยู่ไม่น้อย แต่ไม่ต้องห่วงครับ ผมจะอธิบายให้ฟังเดี๋ยวนี้แหละว่าประวัติศาสตร์ช่วยให้หายทุกข์ใจได้ยังไง

“ความปกติ” คืออะไรกันแน่

พวกเราใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลาง “สามัญสำนึก” และ “ความปกติ” จำนวนมากมายมหาศาล

ลู่ๆ เปิดมาก็พุดแบบนี้เลยคงนึกภาพไม่ออกสินะครับ

ไม่แปลกเลยสักนิด เพราะการมีความตระหนักรู้ถึงความปกติเป็นเรื่องยากพอๆ กับการมีความตระหนักรู้ถึงอากาศที่เราหายใจเข้าออกกันตลอดเวลา